

LA AURORA

Semanario Bilingüe.--Se publica los sábados

PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN

En las Baleares... 1'00 peseta trimestre.
En las provincias... 1'50 » »
Extranjero... 2'00 » »

REDACCIÓN Y ADMINISTRACION

AMADOR N.º 22. MANACOR

Anuncios y comunicados á precios convencionales

PUNTOS DE SUSCRIPCIÓN

En la Administración de este periódico.

Parla en Revenjoll. Escoltan y oïren.

CEBEYOLS A DISCRECIÓ

I PROTESTAM

Sí, protesta *La Aurora* contra sa conducta informal i poc digna des Govern-Canalejas ab la Santa Seu. Tots es Governos no-revolucionaris d' Espanya havien tocadesses coses religioses d' acort ab la Santa Seu, ab el Papa. Com En Cánoves l' any 1876 doná sa Real Orde sobre sa manera d' entendre i aplicar s' article 11 de sa Constitució respecte de lo que s' entendria per manifestació pública des cultes disidents que no 's permetria, e-hu va fer d'acort ab la Santa Seu; i per lo metex passá a esser matèria concordada, que 's Govern tot sol no poria tocar; per tocarho e-hi havia d' intervenir el Papa. Tots es Governos de 1876 ensá e-hu havien entés axí, i havien obrat en conseqüència.—Lo metex respecte de ses Ordes Religioses. Es el Papa que 'n comanda principalment. Si s' Estat e-hi té cap veu, que n' hi té axí metex; per ferhi res, ha d' esser d' acort ab la Santa Seu. També hu havien regonegut sempre axí es Governos espanyols no-revolucionaris.—El Papa no es cap sobirà estrenjer dins Espanya. La Santa Seu no es cap Estat estranjer respecte d' Espanya. El Papa es Pare, es sobirà en la fe de tots es feels, de tots ets espanyols, comensant p' el Pey, i hu es també des Govern, que 's proclama i se té per católic. La Santa Seu en ses coses religioses comanda d' una manera suprema dins tot lo mon, dins Espanya, demunt es Govern.—Idó bé, es Govern-Canalejas, sense entendre-se ab el Papa ni dirn' hi res, ha donades unes Reials Ordes desfent aquella d' En Cánoves de 1876 i fent i desfent sobre ses Ordes Religioses, i fa a sebre dins es Discurs de la Corona que farà i desfará respecte de tals Ordes religioses, i presenta a ses Corts un projecte de lléy, ofensiu pe' ses metexes Ordes Religioses. Tot axó sense entendre-se ab la Santa Seu, haventhi, com e-hi havia negociacions entaulades entre ses dues Potestats, la Santa Seu i s' Estat espanyol, sobre 's Concordat i Ordes Religioses.—La Santa Seu, com era natural ha dit que no poria esser seguir tals negociacions, si 's Govern no retirava lo qu' ha fet, sense autoritat per ferho tot sol, respecte de l' Article 11 de sa Constitució i de ses Ordes Religioses.—I es Govern ara mos surt que sa seua dignitat no li permet desfer axó qu' ha fet, que sa culpa de no

seguir ses negociacions comensades sobre 's Concordat, no es seua, sino de la Santa Seu.—Axó no es ver es una gran mentida.—¿Ha fet la Santa Seu respecte del Concordat res per conte seu, sense contar ab s' Estat, sense comunicarho abans a s' Estat? Res ha fet d' axó; i si no, que hu diga es Govern metex: no es capas. Per lo metex, es estat es Govern qu' ha fet tot sol lo que tot sol no poria fer, si se vol tenir per católic, com s' hi té.—Es Govern es, idó, qu' ha faltat.—Contra aquesta falta, contra aquesta conducta informal i poc digna des Govern ab el Papa, ab la Santa Seu protestam ab tot es nostro cor, ab toia sa nostra ànima, devant Deu i ets homos.

¿Que constil

II INCONSOLABLES

E-hi estam de ver perque ja fa tres setmanes que *in-justicia* no mos anomena per res. Estam bax des pes ferést, engrunador, des despreci d' En Jimenez Moya.

Per consolarnosne, seguiren rebatentli es desbarats i doys més grossos que vaja enflocant demunt *in-justicia*. Axí, no sols farem una obra de misericordia, *corregir els qui van errats*, sino de caritat *corporal* per quant, segons mos ho digué ell metex, En Jimenez Moya, es nostros articles li *ajuden a fer sa digestió*

III

ES DEFENSORS D' EN FERRER

Es lerrouxistes, com varen tenir fusellat En Ferrer, se declararen, p' es seus fins i efectes de política, defensors d' ell. Com En Ferrer tenia una gran forsa revolucionaria a Barcelona, *la Solidaridad Obrera*, que fou la que va promoure directament sa revolució de juliol, sa setmana vergonyosa,—per gonyarse aquexes forses, per tenirles a sa seua devoció, es lerrouxistes (vius i pólisses com son, que 'l dimoni només les guanya de banyes), després des fusellament d' En Ferrer, se volgueren presentar i se presenten encara com-e defensors, com-e venjadors seus. Per axó N' Emiliá Iglesias i En Lerroux se son presentats com-e tals ara dins ses Corts, atrevits i belitres com son. Es qui s' es amollat més, es estat N' Emiliá, qu' ha jurat i perjurat que no es ver qu' ells, es radicals, es lerrouxistes, perjudicassen En Ferrer ab ses declara-

cions que prestaren dins sa causa d' ell. Entre aquests que hi declararen, figuren es metex Emiliá, s' altre cap-pare des lerrouxisme N' Ardid, En Ventura Puig de Masnou, En Jimenez Moya i altres.

En Jimenez Moya dissapte passat nega qu' ell declarás res que pogués servir realment per condemnar En Ferrer. Conformes mentres no 's presentin proves de que no diu ver. Pero ¿i N' Ardid? ¿i En Puig? ¿i ets altres?

Sa prova més forta, formidable, engrunadora p' es lerrouxistes, de qu'ells, en lloc d' ajudar a n-En Ferrer a sortir de dins es fanc, ajudaren a afonarlehi, está dins una carta qu' En Ferrer metex va escriure dins sa presó, dia 1 d' octubre de 1909, a n-es famós escriptor, revolucionari i anarquista, Carles Malato, i que figura dins un llibre que corre molt pe' s' Estranjer, publicat pe' s' entitat revolucionaria *Defensa contra sa repressió*. Dins aquexa carta deya En Ferrer: «Pero yo no sé cómo se ha podido hacer circular la noticia de que yo era el promovedor (de sa *setmana vergonyosa*). ¿Quién ha comenzado á hacer circular esta noticia? ¿Serán los republicanos lerrouxistas, porque el movimiento habia arraigado, según ha referido *L' Humanité*, en el elemento obrero de *Solidaridad Obrera*? Los lerrouxistas tendían á presentarme como enemigo suyo, porque, según ellos, yo protegía á *Solidaridad Obrera* que les hacia la guerra ¿Eran los clericales, que veían una ocasión á propósito para ponerme una vez más en el banquillo? Yo creo que en las dos partes ha habido interés en hacerme daño». De manera qu' En Ferrer, després d' haver declarat es lerrouxistes dins sa seua causa, creya que 's lerrouxistes *havien tengut interés en ferli mal*.

Aquesta es la pura veritat. Llavó *tengueren interés en ferli mal* perque les convenia, i n' hi feren. Com el varen tenir fusellat, que ja no 'ls-e poria fer nosa ni desbaratarlos sa potranca, llavó *tengueren*, i tenen encara, *interés* en presentarse com-e defensors i venjadors d' En Ferrer. Porán presentars'hi tot lo que vulguen; pero En Ferrer se 'n aná a l' altre mon, denunciandlos com inimics, com *interessats en ferli mal*.

¿Quin nom, idó, merexen N' Emiliá Iglesias, En Lerroux i els altres *radicals* qu' ara mos axorden cridant a favor d' En Ferrer? No parlaren axí dins ses declaracions prestades dins sa causa d' ell. En Ferrer metex les posá ab evidència. Axi son es lerrouxistes.

IV.

UN ENTUSIASTA DE

SA SETMANA VERGOMYOSA.

S' hi demostrá dins ses Corts ara N' Emiliá Iglesias. Ab un des seus discurs-

sots, defensant s' acta de Yecla, digué que sa *setmana vergonyosa* era «la més fonda, la més gran, la més honrada i la més desinteressada de les revolucions històriques». Axí metex se necessita... valer per dir tals coses d' aquell horrible conjunt de crims, infàmies i atentats qu' esglayaren i aborronaren l' Espanya i el mon i deshonraren Barcelona. Qualsevol que sentís N' Emiliá, havia de dir: ¡Vaja! Aquest e-hi degué posar ses mans; degué esser es cap de bandolina: i, naturalment, defensa sa seua obra.

Pero no hi va haver res d' axó. N' Emiliá Iglesias dia 26 de juliol avespere, com comensava sa *setmana vergonyosa* era partidari des «moviment revolucionari de Barcelona», segons contá *El Progreso* de 7 de matx d' enguany, es diari caporal des lerrouxistes, del qual es director N' Emiliá metex. Idó bé, com va veure que la cosa anava de bo, li va agafar tal por, tal feredat, que fogí a Ca-la-Ciutat, i hi estigué amagadet com un cuc un parey de dies. Per lo qu' haviá dit i fet abans i després, l' aplegaren i el tanquen dins sa presó, i el processen; pero, com se va veure sa causa, l' absólgueren ¿per que? Perque resultá que *no havia presa part en sa revolució, sino que s' hi era demostrat contrari*. Axí consta dins l' inform de l' Auditor, general Pastor, tan calumniat i malfamat per ell dins ses Corts. Vetassi lo que digué l' Auditor, lo qual motivá s' abselució de N' Emiliá:

«Pero desde los primeros momentos de los sucesos, y durante «el curso de la causa, D. Emiliano Iglesias preparó su «coartada con la habilidad propia del letrado, y acumuló contra aquellas manifestaciones, desvanecidas en parte por los mismos testigos de cargo elementos de prueba en su favor, y don Juan Coll y Pujol, D. Francisco Puig y Alonso, don Narciso Verdager, D. Alfredo Ramoneda y don Trinidad Monnegal, alcalde y concejales, respectivamente, del Ayuntamiento de Barcelona, pusieron su respetabilidad en favor del procesado, manifestando el primero que la actitud de éste fué contraria al movimiento de referencia, y expresando los demás que habia estado en la Casa Consistorial las horas, que se le supuso presente en la barricada de la calle de San Pablo.»

¿Que li diuen a un homo que fa axó, que tot d' una diu que sí, que llavó a s' hora de s' estrényer, reclusa, i futx i s' amaga i se demostra contrari a n-aquell «moviment» revolucionari; i llavó, quant es passada sa barrumbada, que ja no hi ha perill, s' alsa dins ses Corts, i proclama qu' aquell moviment fonc «sa més fonda, sa més gran, sa més honrada i sa més desinteressada de ses revolucions històriques?»

Idó ¿per que 'n fogireu, germà? ¿per que vos n' amagàreu? ¿per que vos hi demostràveu contrari quant exclatava de bon deveres? ¿Com no demostràreu llavó una mica de sa valentia que demostrau ara?

V.

SES GLÓRIES DE

SA SETMANA VERGONYOSA.

Per dirles totes, per contar tots es crims i atentats aborronadors que s' hi cometeren, no bastaria un llibre. Com interessa a n-es revolucionaris que la gent oblidi aquells crims i atentats, a n-es catòlics mos convé a caramull tenirlos ben presents, i tirarlos a la cara, com se volen presentar com-e persones decents, que volen s' orde i sa justícia.

Per axó ventaquí un breu resum de ses glòries d' aqueta «revolució de juliol», que, segons N' Emilià Iglesias «va esser sa més honrada i sa més desinteressada de ses revolucions històriques»:

Edificis cremats: 97 (22 esglésies, 34 convents, 22 establiments benèfics, consagrats a fer bé a n-es pobres, 19 edificis entre oficials i particulars).

Ministres de Deu assassinats: (a) El P. Usó, franciscà, superior de la Residencia del carrer de Santaló (St. Gervasi) Sortint de ca-seua ab el P. Brugulat, els envesten sis homos, i els-e despareixen dotze tirs; feren de mort el P. Usó, i el P. Brugulat el se carrega axí com pot, i futx; s' amaga dins una casa. Sols axí se salvà el P. Brugulat. El P. Usó li morí tot d' una dins es seus braços.—(b) El Germà Licarion, marista, Director de les Escoles del Patronat Obrer del Poble Nou. Tancat ell ab sos altres Germans dins es Patronat, e-hi va un fingintse salvador, i les diu que poren sortir descansats; i, com els-e té a n-es portal, se 'n decanta, i diu a n-es revolucionaris que 'ls esperaven:—*Velostassii! Desparau!* Los desparen, i cau mort el Germà Licarion; ets altres fugen axí com poren; un cau ferit, va fer es mort, i axí s' escapà de que l' acabassen de matar.—(c) El Dr. Ramon Riu, Rector del Poble Nou. Ses turbes el persequien a ell i a n-es Vicari. S' amaguen dins l' església, i ses turbes peguen foc a l' església; sospiten qu' están amagats Rector i Vicari dins uns soterranis aont no poren entrar per amor des foc, i se posen a despararlos tirs. Ab sa fumassa es pobre Rector s' acaba i dona l' ànima a Deu; es Vicari pot resistir més, i a la mala hora de la nit futx. Cremada l' església, troben es revolucionaris es cadáver des Rector, i el profanen d' una manera tan horrible i vergonyosa, qu' aborrona es pensarho només.

Religiosos ferits: El Germà Anacleto Mir, de les Escoles Cristianes, del carrer de Fanollar; el P. Pere Bergés, missioner, del carrer Major de Gràcia;—El P. Magí Ferrán, del Convent del carrer Travessera;—el Germà Simó, que a Masnou i Premià el despruyaren i l' atuparen, estirantli ses oreyes fin a ferleshi bocins, i li carregaren una creu feta de través de ferro carril, i tot perquè no volia blasfemar.

Dues mortes:— Dues monjes des Convent-Residència de la Divina Pastora, i dues veynades Na Maria Roig Bases i Na Maria Benet.

Donà mal-ferida: una tal Mercés

Querol.

Nins morts: Ricart Civi, de cinc anys; Jusep Perez, de dotze; Carolina Muñoz, de set.

Nins ferits: vint i sis (No posam es noms per no allargar).

Totes aquestes víctimes les va comprovar personalment es periòdic de Madrid A B C.

Capellans perseguits a tirs: una bona partida, fins a n-es punt de que 's sacerdots se varen haver de vestir de seglar per anar p' es carrer. Es seglars que no duyen barba, s' esposaven molt anant per defora, perquè les prenien per capellans.

Monjes qu' hagueren de fogir des convent per no morirhi cremades: (a) ses *Assuncionistes*, que 's dedicaven a servir malalts de franc. Es veynats les varen haver de treure pe' sa taulada perquè les calaren foc a-nes convent, sabent qu' elles e-hi eren dedins.—(b) A n-es Convent de les Corts també hi calaren foc sabent que hi havia dues monjes dedins.—(c) Es convent d' Arrepentides des carrer d' Aragón cremà una bona partida de temps, haventhi amagades ses monjes, ben resoltes morir cremades, fins que llavó els arribà socós.—(d) A n-es Convent de conceptionalistes, després de mitja hora de fer flamada, tres senyors varen treure una monja que hi era romasa.—(e) A n-es convent d' Adoratius també hi calaren foc haventhi ses monjes i 84 atletes que s' hi educavaven. Se salvaren perquè llavó arribà sa tropa, i pogueren apagar sa focatèria.

Per que no mataren més gent a n-es convents i assils? Conste dins diferents processos que 's religiosos i religioses a moltes de bandes pogueren fogir perquè 's revolucionaris s' estimaren més robar i saquejar i omplir-se ses butxaques i carregar de tot lo que veyen que agradava. ¿Qui sap lo que 's va robar durant aquella setmana? Foren saquejades: l' església de Sta Madrona; ses cases de D. Jaume Puigdomenech i de D. Barles Blanc a Hosta; sa parròquia, rectoria i convent de Dominiques; convent de Valldonzella; convent d' Arrepentides; col-legi des Pares Escolapis; convent del Sagrat Cor de Jesús des carrer de Rosselló, etc. ets.

Cadavers profanats: Es directors des revolucionaris per donar cert color de justícia a n-aquells atentats horribilissims, digueren que dins ses tombes de ses monjes e-hi havia tresors amagats, i además que 's cadavers de ses monjes demostraven que moltes d' elles eren mortes martirizadas, i que per lo metex era del cas desenterrarles i miraho tot d' aprop. Per axó a ses Magdalenes, Caputxines del Camp de Galvany i a ses Jerònimes s' aficaren es revolucionaris dins ses tombes, miraren si hi havia tresors. No n' hi afinaren cap. Tregueren es cadavers, les se 'n dugueren ab gran lulea i rebunbori p' es carrers i plasses; miraren si tenien cap senya de martiri; deyen fent grans crims que alló eren monjes martirizadas; les tiraven p' en terra; les feyen bocins, que dexaven escampats p' es mitx des carrers; altres les posaven un puro a sa boca; altres ballaven abrassats ab aquelles mòmies; ¿S' es vist res més vil, més indigne, més nefant?—**TRENTA CINC FOREN ES CADÁVERS PROFANATS** d' aqueta manera.

Violació de religioses: E-hi hagué

casos. Per motius bons de comprendre no 's donen es noms de ser víctimes. Ja els-e saben ses seues families, i un poc massa. A Barcelona se citaven noms i armes d' aquelles pobretes víctimes de sa luxúria revolucionària. De tres monjes joves se sap que les traginaren a un bordell per abusarne. Les pobretes, agenoyades, demanaven que més tost les matassen. Axi les trobà es pare d' una d' elles, que la cercava com un desesperat. Axó les salvá totes tres.—Es Fiscal de sa causa d' En Ferrer, un pundonorós militar, incapàs d' inventarsho, va sostenir que realment es revolucionaris havien violades monjes dins els convents.—Es defensor d' En Ferrer, un altre militar, que no 's demostrá gens clerical, digué que 's revolucionaris ofengueren el pudor d' una religiosa.—Una monja ja d' edat caygué en mans d' un tigre d' aquells, un sátir, mostro de luxúria, que 'n volia fer de ses seues, i la cnydá a matar a n-aquella pobreta.—A una altra monja una bruja, fingentse amiga, li oferí cobri, i llavó la posa en mans des seu... homo.—Ses Infamies, insults, desvergonyes i procacidats que 's revolucionaris vomitaven contra ses monjes, contra sa puresa de vida de ses monjes, fonc una cosa farcesta, fora mida. No hi havia mala paraula que no 'ls-e diguessen, sobre tot s' esbart de dones perdudes qu' aquells dies anaven a lioure, i eren ses que formaven ets estols de feres qu' anaven a cremar esglésies i convents.—Si bé es ver que a alguns convents els-e digueren ab bones paraules que sortissen, i hi hagué revolucionaris que no 'ls insultaven, llavó en venien d' altres, que hi abocaven ses seues boques d' infern.

A Sabadell: Pegaren foc a l' església parroquial de St. Feliu i a Cal' Ajuntament, sabent que hi havia persones dedins, i n' assassinaren dues: un escrivá i un esgotzú.

A Manresa: cremaren es convents, i mataren un individu des *sometent*.

Granollers: cremaren un convent, dels Germans Menors Conventuals.

St. Feliu de Guiso's: Calaren foc a n-es col-legi des Germans de la Doctrina Cristiana, i l' església de St. Juan

Calonge i Palamós. Calaren foc també a n-es col-legis que hi tenien dits Germans.

Dos Germans de la Doctrina Cristiana tots nuus. Sí, a Calonge, devora Palamós, feren aquesta es revolucionaris: despruyaren a la forsa dos d' aquells Germans, i els-e se 'n dagueren tots núus per tota sa població.

Mataró: també hi hagué rebunbori Agafaren un des Rectors d' allá com si fos estat un criminal; i aplegat tot es populatge devant sa Casa Consistorial, aont estava reunida sa Junta Revolucionaria, se passá a votació si havien de matar aquell pobre Sr. Rector. Ventura qu' un digué que no hi havia cap motiu per haverlo de matar! i l' amollarren: Pero negú li llevá es retgiró de mort de veure qu' anaven a votar sa seua vida.

A altres pobles, per tot allá ont e-hi havia escoles, sucursals de s' *Escola Moderna* d' En Ferrer, per tot allá e-hi hagué *setmana vergonyosa*: cremaren convents i esglésies, i feren contra sos Ministres de Deu es desbarats que pogueren.

En resum: a Barcelona, segons ses

clarícies oficials, e-hi hagué de sa Força Pública 8 morts i 124 ferits; paisans 100 morts i 856 ferits, que regonegué s' assistència oficial. Es ferits foren més del doble: fogiren i s' amagaren tots es que pogueren, per escaparse de sa Justícia.

Axó va esser ab poques paraules «sa revolució de juliol».

Ses clarícies que 'n dam, tretes des discurs d' En La-Cierva a ses Corts de dia 8 i 9 de juliol, des periòdic de Madrid A-B-C qu' enviá persones de conciencia a Barcelona per aclarir sa cosa, i des llibre que 'n va escriure D. Modest H. Villaescusa *La Revolución de julio en Barcelona*.

Aquest conjunt horrible de crims i atentats aborronadors de sa *setmana vergonyosa* ¿poren honrar cap partit decent, cap partit compost de gent que meresquen es nom de persones, qu' un no s' embruti tractant ab ells? Es evident que no. Aquells crims, aquells aterrats son una infàmia, una afronta, una taca ferestíssima per Barcelona, per Espanya! Son una vergonya per tota s' humanitat.

VI.

COM FONC JUDICADA TÓT D'UNA

SA SETMANA VERGONYOSA

Tothom la condemná i en protestá, plens eis cors d' indignació i d' esglay. Sí, com era estada una cosa tan feresta, tan horrible, tothom alsava la veu, enfurida, plena d' anatemes, contra tal «revolució», que tenia sublevades totes les conciències, sols que tenguesen una mica de vergonya. En protestava tothom. En protestaren fins i tot es diputats de l' Esquerra Nacionalista tots anti-clericals; en protestá fins i tot la Ajuntament de Barcelona, aont tenien majoria es republicans y anticlericals (e-hi havia 24 retgadors lerrouxiistes). Idó bé, es de l' Esquerra digueren, entre altres coses, aquestes: «El pillaje, l' incendi, la profanació de cadavers i altres actes de vandalisme comesos aquells dies, no poren esser considerats per negú com una manera d' expressar la seua voluntat la democràcia catalana... Condamnem en nom dels nostres representants la perpetració dels crims comesos»—L' Ajuntament de Barcelona va está encara més expressiu ab sa protesta, puys va dir: «L' Ajuntament de Barcelona, en nom de la Ciutat i en nom de la conciencia humana, protesta d' ets actes de vandalisme que durant la setmana prop passada, han tengut lloc aquí, com son, incendis, devastacions, matx (estragos), pillatjes, sacrilegis, etc.; i declara devant Calalunya, devant Espanya, devant tot lo mon, qu' aqueses crims sols se son poguts cometre per circumstàncies estranyes a n-aqueta ciutat i per turbes envilides que, si tal volta e-hi habiten, no tenen comunió espiritual ab sos ciutadans d' aquí, per tradició gloriosa singularment zelosos del bon nom i de la cultura de la Ciutat, amants de tots els progressos i milloraments dins l' orde i el respecte a la personalitat humana i dels drets i atributs que la naturalesa i les lleys conferexen».

Axó deya s' opinió pública a Barcelona de sa *setmana vergonyosa* com acabava de ferse. Tothom en protestava, tothom se 'n avergonyia, tothom la condemnava i execrava:

Peró axó passá. Comensaren a fun-

Covejos

Un jove, que duya mala pallissa, se quejava a un amic seu de que sa roba li plorava:

—Homo, deya, estic de lo mes apurat.

—¿Per que?

—Tu saps que jo era tan curro, que ses atletes se treyen ets uys per mirar-me, y ara tota sa roba me plora y, be fas esfors en so menjá, per veure si engraxeré y sa roba no me plori de aquesta manera.

—Axo es un mal ben bo de curá.

—¿Com es ara?

—Mira: te'n vas a n'ets sastré, te fas estrenya es vestit y es mal está mort

—¿Tens raó no me havia acudit una tal cosa! Mira si ho som beneyt!

Sa madona Bet, que era rumbosa com ella tota sola, solia enviar per sa criada molts de regalos a la senyora Sinfrosa, una amiga seua.

Sa criada n' estava de tal senyora fins part demunt es cabeys, per sa sencilla raó de que tenia sa senyora un bras llarc per prenda y curt per doná axi es; qu' en haver de anar a tal casa hi anava remugant, remugant y ab males reclanques.

Un dia que sa madona la va enviar a dur un paneret de figues flors a ca sa seua amiga, va partir fent uns morros d' un pam y va entrar a dins la casa, sense dir alabat sia Deu, y sens mesclar cap cerimonia va posar es pané a demunt una cadira y va dir:

—Vatesi aquest paneret que li envia sa meua madona

—Ola senyoreta, sa teua madona no te ha ensenyat de presentarte de aquesta manera; se conex que no coneys sa bona educació. Esperet y jo te mostraré sa manera de presentarte; per que no vuysi vasá una altra casa, diguen que sa teua madona nos apeducarsescriades. Aseute a sa cadira que jo sec y tu ferás de senyora y jo de criada y axi una altra vegada te sabrás presentar.

Sa criada sa va seura a n' es lloc de sa senyora y aquesta va agafar es paneret, se n' aná a n' es portal, va pegar un toquet a sa baula, va entrar y fent un gran saludo va dir:

—Sa meua madona vos envia moltes memories y m' ha dit, que dispens si aquestes figues que vos envia no son tan bones com ella voldria; per que enguany son blanes, blanes y poc gustoses. Me ha dit tambe que les demanás si vostes estan bons tots.

—Dirás a sa teua madona que moltes gracies, que tots menjam de una mateixa olla, gracies a Deu y que li enviam moltes memories.

Y posantse sa ma a sa butxeca va treura un vellonet y va afagir.

—Jes vatesi axó per tu.

Sa senyora se va quedar empegada y pensant donar una llissó va esser ella sa qui la va rebrer.

Una senyora, a una reunió se quejava de que sa dentadura, que se havia feta posar, li feya mal.

—Axo li demostrará, senyora, va dir un, qu' es que la feta es un bon dentista, que fins en so fer mal s' assemble a ses dents naturals.

—¿Vol un consej meu va dir se polleta de la casa?. Si ses dents li fan mal, se deix anar de dentistes, que son uns escura-bosses, búlliga plantatje y glopex de aquell suc y li assegure qu' es doló li calmará tot d' una.

Vuits y nous

Soluciones del número passat

SEMBLANSES

- 1.ª En que se corquen.
- 2.ª En que hi ha bancs
- 3.ª En que té forat
- 4.ª En que sol fer taules

FUGA DE CONSONANTES

De la virtud la carrera
no basta haber empezado,
pues solo aquel es premiado

que hasta la fin persevera.

CHARADAS

1. ^a	2. ^a
Candelerero	Verde

Semblances

- 1.ª ¿En que s' assembla un calamá a una pella?
- 2.ª ¿Y un llibre a un porc?
- 3.ª ¿Y s' obra de la esglesia a un carro de feyna?
- 4.ª ¿Y es potecaris a n'ets artilles?

Fuga de consonantes

u i..a o..ie..ia a.u.a
..o.io a.o. a.i.ie..a
a.ue. ue .ie.e .a. .e..a
o.o .a .a.a .a e.u.a.

Logogrifo

Soy terror del delincuente
Y amparo del oprimido,
Este en mi halla refugio
Y aquel terrible castigo.

De mis letras varias cosas
Sacarás, pero es preciso
Que antes las combines bien
Y que procedas con tino:
Hallarás una parienta
A quien de veras estimo;
Una voz que al pronunciarla
Nunca niego, siempre afirino;
Un pronombre personal
Y otro que es posesivo,
Nombre que usa la mujer
Y un lienzo por demas fino:
Un miembro de la baraja;
Término que usa el marino,
Una nota musical,
Y un mal calificativo
Dado a la mujer faltada
De un aseo exquisito;
Voz con que significamos
Lo que no sea integro.
Por fin sepas, lector caro,
Y no lo echas al olvido,
Que mientras manden y rijan
Liberales (o mestizos),
De mi hacen lo que no soy...
¡Ah! juguete de ellos mismos.

(Las soluciones el proximo Sábado)

Tipografía LA AURORA

SOMBRERERIA La Central

DE

JUAN GUAL

El dueño de esta acreditada sombrereria participa a su numerosa clientela haber recibido los géneros de temporada y un numeroso surtido en sombreros de paja, jipi, fieltro y gorras para el verano.

Novedad y Economía

¡Visita la Casa Gual!

PLAZA DEL C. DE SALIENT

No más calenturas

¡Nada se cebra si no se cura!

A los pocos días de usar las PÍLDORAS FEBRÍFUGAS BOSCH desaparecen por completo las fiebres intermitentes, tercianas, cuartanas, y toda clase de calenturas por fuertes y rebeldes que sean. El éxito alcanzado de curaciones sin que reaparezcan es la mejor garantía. Caja, 4 pesetas.

Se entregará GRATIS una caja de nuestras píldoras febrífugas a los señores médicos que lo soliciten del autor.

FARMACIA «BOSCH», MANACOR

De venta en Palma: Farmacia de don Juan Valenzuela, Centro Farmaceutico y principales farmacias.

Se necesita

un muchacho de 12 á 14 años, en la imprenta de este periódico.

Calle Amador

MANACOR

Juan Ticoulat

Cirujano Dentista

Estará en Manacor todos los domingos

Plaza de Weyler 2, piso 2.º

En Palma, Calle Colon, 64 pral.

Horas de consulta: de 7 á 1 y de 2 á 4

Cocina "LA ECONÓMICA,"

Son las mejores por ser las más cómodas, las que consumen menos y las mas baratas.

Se hallan de venta en la cerrajería de

Francisco Vadell Ramonell

Plaza de la Iglesia número 6

Mallorca Manacor

Esta casa ofrece ademas tuberías de todas clases, con gran rebaja de precios.

Ventas al contado y á plazos.

Disponible